

”
INK

3 • 1962

KÄK

N:o 3
1962

JULKAISIJA

Turun Yliopiston
Savo-Karjalainen Osakunta

PÄÄTOIMITTAJA

Terttu Airaksinen-Löppönen

TOIMITUSSIHTEERI

Ossi Lindqvist
(tämän numeron vt. päätoimittaja)

TOIMITTAJAT

Seppo Sadeoja
Elvi Nikkari

PIIRROKSET JA KANSI

Kyösti Kolehmainen

TALOUS

Martti Julkunen

LEVIKKI

Jorma Nevalainen

ILMOITUSHANKINTA

Voitto Kananen

TOIMITUKSEN OSOITE

Yo-talo B 188
Puh. 30 026/Lindqvist

TIEDÄTKÖ, että fakki-idiotismi ei ole enää muodissa!

Ajallemme on ominaista voimakas renessanssihenki. Se ilmenee mm. tekniikan ja tiedon jatkuvassa voittokulussa, jota saamme päivittäin seurata kuin jännittävää romaania. Länsimainen ihminen on suorittamassa laajamittaista löytöretkeä ns. kehitysmaiden keskuuteen alettuaan vähitellen oivaltaa niiden probleemien tason, jotka ovat primäärisiä koko ihmiskunnalle. Tuolla löytöretkellä on vain kovin kuoppainen meri.

Länsimainen kulttuuri on laajentumassa lähes kaikkien kansojen omaksi, mutta samalla se on myös paljon sulattamassa itseensä uusia aineksia. Tässä mielessä länsimaiden perikato on jo tapahtunut tosiasia. Staattisesta eurooppalaisesta on elääkseen tullava dynaaminen kosmopoliitti. Tämän renessanssin on myös taide kokenut; nykyhetkellä taide on erittäin monimuotoista — muodottomuudessaankin!

Kuitenkaan mikään ei koske instituutioita, vaan ainoastaan yksilöitä!

Yksilönä olemisessa on kysymys rohkeudesta ja rehellisyydestä. Kuinka harvat näkevät ja haluavat nähdä, missä vaatteissa keisarit kulkevat. Abstraktioiden monimutkaistuesssa emme koskaan välty synteessin vaivalta eli "mitä hyödyttää ikuinen veitsien teroitus ellei ole mitään leikattavaa"!

Tärkeintä on, että KÄK on jälleen lentänyt uudelle virstanpylväälle kukkumaan!

Ossi Lindqvist

PUU KASVAA

Lukuvuoden alkaminen yliopistossa merkitsee uuden työkauden alkua myös osakuntaelämässä. Kuten kaikissa muissakin yhteisöissä, osakunnankin piirissä uuteen toiminnan jaksoon sisältyy osaksi vanhojen, hyväiksi ja hedelmällisiksi koettujen toimintamuotojen jatkamista, osaksi taas uusien etsimistä ja kokeilua. Edellinen merkitsee jo traditioksi kiteytyntä tai parhailtaan sellaiseksi muodostuvaa ainesta, mikä on välttämätön vakaannuttava ja hapuilulta säästävä tekijä. Jälkimmäinen puolestaan on uutta luovaa, joka arvostelukykyisesti entiseen liitettyinä merkitsee edistystä, kuten alati muuttuvassa yhteiskunnassakin on asian laita. Nuori osakuntamme on molemmissa mainituissa suhteissa — tämä on suurella ilolla todettava — osoittanut jatkuvaa kasvua ja kehittymistä. Sen sekä sisäisessä että ulospäin suuntautuvassa toiminnassa on havaittavissa monipuolistumista osoituksena kiitettävistä voimavaroista ja aloitekyvystä, joita sillä jäsenistössään on. On totta — ja se pitää paikkansa kaikkiin yhteisöihin nähden — että ratkaiseva panos tavallisesti on muutamien harvojen, muita tarmokkaampien ja uhrautuvimpien jäsenten aikaansaannosta, mutta elinkykyisen yhteisön mittapuuna orkin pidettävä sen mahdollisuuksia löytää ja käyttää hyväksi tällaisia jäseniään. Osakunnan elämän vilkkaus on ratkaisevasti riippuvainen aktiivisesti siihen osallistuvien jäsenten määrästä, jolla keskuudessaan on runsaasti sopivia, tasaveroisia henkilöitä valittavaksi lukuisiin eri tehtäviin sekä myös johtoportaan, jonka

yhtenä tehtävänä on vastavuoroisesti panona liikkeelle taas uusia voimia, jotta aina nuori ja uudistuva osakunta jatkuvasti loisi riittävän jälkikasvun sen perinteistä ja pyrkimyksistä huolehtimaan.

Nämä ajatukset mielessäni haluan osoittaa sanani erityisesti niille, kaikissa muissakin osakunnissa enemmistön muodostaville osakuntalaisille, jotka taka-alalla tai näkymättömissä pidättäytyen ajattelevat vaatimattomasti, ettei heidän, heidän itsensä mielestä vaatimattomia kykyjään muka tarvittaisi tässä yhteisössä. Tämä on suuri erehdys. Tärkeintä on, että kaikki ovat mukana ja vain läsnä oppiakseen toisiltaan, niin kuin kaikkalainen kanssakäymisen tarve pohjimmaltaan perustuu tarpeeseen oppia muilta ja mahdollisuuksien mukaan myös antaa toisille jotain.

On yhdentekevää, mikä ja kuinka suuri on se panos, joko yksittäisellä jäsenellä on annettavanaan. Joka tapauksessa jokaisella — vaatimattomimmallaakin — on siellä tilaisuus tehdä eräs mahdollittava ja yleispätevä havainto: kukaan ei ole korvaamaton. Jatkuvasti uudistuvassa osakunnassa jokainen on paikallaan vain hetken, ja hänen väistyttyään kaikki pyörii niin kuin ennenkin. Mutta siellä on mahdollisuus havaita opikseen elämänsä varrelle myös toinen tärkeä asia, nimittäin se, miten painava voi sellaisen yksilön vaikutus vain hetkellinenkin merkitys olla, joka uhraa vaivansa ja kykynsä kokonaisuuden, siis muiden hyväksi.

Mielipidettäni on kysytty siitä, onko ja miten ylioppilas- ja erityisesti osakunta-elämä muuttunut sitten omien opiskeluvuosieni. Objektiivisen kuvan muodostaminen tästä asiasta ei ole varsin helppoa kahdesta syystä. Ensinnäkin neljänneksivuosisataa aikaisemmin olin itse ylioppilas, mutta en ole sitä nyt (paitsi tietysti ikuinen opiskelija), ja toiseksi nyt olen huomattavasti aktiivisempi osakuntalainen kuin silloin! Mutta ehkäpä kysymyksen avain onkin löydettävissä pikemmin ylioppilasta ja osakuntalaisista itsestään, jotka luovat osakuntaelämän, kuin osakuntaelämän luonteesta ja laadusta sinänsä. Tässä kohden eräs yksilöitä ja yksilöryhmiä luonnehtiva ominaisuus tulee esille sängen määräävänä tekijänä, nimittäin mielipide-eroavuuksien sietämis-kyky. Tämä puolestaan on hyvin suuressa määrässä ollut riippuvainen kuhunkin itsenäiseen elämään valmistuneeseen ikäpolveen sovelletuista kasvatustavoista ja -periaatteista, jotka viimeisten vuosikymmenien aikana ovat tunnetusti läpikäyneet mullistavan muutoksen. Vaikka siihen liittynyt vanhempien (ja myös opettajien) ehdottoman arvovalan luhistuminen on tuonut mukanaan uusia ongelmia, jopa niin suuria, että Pelastakaa lapset ry:n rinnalle jo haikeasti toivotaan jonkinlaista Pelastakaa vanhemmat ry-järjestöä, myöskin myönteiset puolet ovat selvästi nähtävissä. Kasvavalla ja jo vartuneella nuorisolla, joka on tottunut siihen, että asiallisiin syihin perustuviin erilaisuuksiin katsomustavoissa ja mielipiteissä suhtaudutaan ymmärtävästi ja kiihottomasti, on enemmän herkkisiä voimavaroja suvaita perusteltuja vastaväitteitä ja näin ollen myös sietää kaikissa yhteisöissä aina esiintyviä mielipide-eroavuuksia. Tämä lienee eräänä tekijänä vaikuttamassa siihen, että osakunta yhteisönä on sisäisesti tasaveroisempi kokonaisuus kuin "ennen aikaan" ja että sen piirissä avoimemmin ja luotettavammin keskustellaan sellaisistakin asioista, joista jo en-

nalta tiedetään erilaisia mielipiteitä esiintyvän. Eikä kenenkään osaksi tule arvovähennys minkään ryhmätuomion teillään. Vaikka heiluri heilahduksellaan käväisee tietysti myös toisessa ääri-asennossaan, jolloin ittipäässyt itsenäisyys purkaa energiaansa heittämällä paperikoriin vaalimisen ansaitsevia arvoja, tämä kaikki on ohimenevää poreilua, joka johtuu siitä, että on kaikenikäisiä lapsia, jotka riehaantuvat liikaa. Nämä ilmiöt kuitenkin rajoittuvat — kuten ennenkin — lähinnä itsetehostukseen pohjautuviin kirjallisiin purkauksiin ylioppilaslehdissä eivätkä missään muodossa ilmene osakunnan elämänmenossa. Osakunta on pysynyt päämääriltään ja toiminnaltaan olennaisesti samana, vaikkakin sen nykyiset jäsenet edustavat uutta sukupolvea, jota myönteisessä mielessä käsitetyssä nykyaikaisuudessaan on samaa suomalaista jukuripääjoukkoa kuin entininkin, ne "vanhat".

KESÄPÄIVÄT JOENSUUSSA

Suu oli Heikki Puhakan, mutta ääni tuohitorven. (Niinhän ne) Kesäpäivät aloitettiin 14. 7. Paikka oli Karjalan talo Joensuun kesäisessä (lue: sateisessa) kaupungissa. Täällä lausui meidät tervetulleiksi kaupunginjohtaja Juntunen karjalanpiirakoiden ja muun hyvän kera. Yhdessä vietetyn parituntisen jälkeen jatkui ohjelma kahdessa pikkubussissa, matkalla, jolla tutustuimme havainnollisesti Pohjois-Karjalan tieoloihin ja sikäläiseen kaivosteollisuuteen, Kolvanan uurolle. Täällä muutamat uskaliaat rohkenivat liukastella uuron pohjalle asti seura-

maan osakunnan isännän yrityksiä kalastaa mutuja ylioppilaslakilla mikä haavi osoittautui muiden kalastusvälineiden veroiseksi ollen tuloksena ei yhtään mutua vaan märkä lakki.

Uurolta kulki matka Heinävaaran metsästysmajalle. Välillä kuitenkin ehtivät osakunnan emäntä ja isäntä laskea seppeleen Mönnin muistomerkillä (tieto peräisin joensuulaisesta lehdestä). Ja sitten saunottiin aidossa savusaunassa, uitiin, paistettiin makkaraa ja varpaita, kertoillen Pikku-Kallen viimeaikaisista kokemuksista. Rauhallisesti levätyn yön jäl-

keen heräsimme jo kaksi tuntia ennen ylösnousua täys'käen kukuntaan. Unisimmat virkistäytyivät aamu-uinnilla. Näky oli silmiä ja korvia hivelevä usvaisessa aamussa.

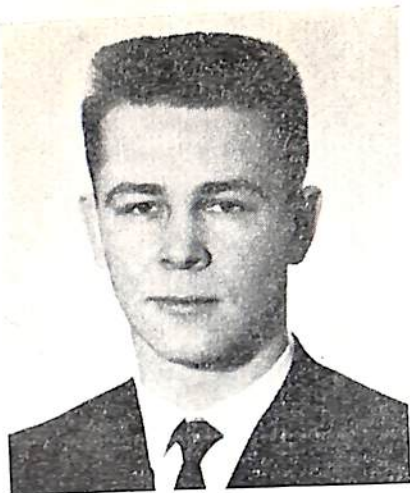
Aamupalan jälkeen suuntautui matka Kolille asiaan kuuluvan sunnuntai hilisuuden vallitessa. Ilmojen haltija oli osakuntalaisille suosiollinen, sillä pilvessä nautitun lounaan aikana oli näkyvyys jonkinmoinen vain lähimpään pöytänaapuriiin, joten ruokahaluun eivät sekundääriset tekijät päässeet pahemmin vaikuttamaan. Paluumatkalla uskaltautui

aurinkokin jo tarkastelemaan sitä toivorikasta joukkoa, mikä pirteänä nuokkui kohti Joensuuta.

Kaupungissa joukko hajaantui. Toiset siirtyivät keräämään voimia illan rynnistystä varten, mikä suuntautui kaupungintalon terassille, toiset taas kaupunginjohdaja Juntusen kotiin nauttimaan kahvia ja hedelmiä ja sieltä edelleen piristämään tunnelmaa etelään matkalla olevassa yöjunassa.

Aviisin laatinut
Martti Kokkola

Hyväksynyt
Heikki Puhakka

Osakunnan uusi kuraattori Pertti Puhakka eli lyhyesti "Pedro" on varmaan useimmille osakuntalaisille tuttu. Pedro on pesunkestäviä karjalaisia, kotoisin Kontiolahdelta ja kuuluu Joensuun Lyseon kasvatteja, nykyisin jo valmistumaisillaan oleva medisiinari. Merkinä hänen osakuntaelämän tuntemuksestaan mainittakoon, että liekö Osakunnassa miespuoliselle ihmiselle tarkoitettua virkaa eli tointa, jota Pedro ei olisi ollut miehittämässä. Paraikaa hän istuu TYY:n hallituksessa.

Miltäpä nyt tuntuu?

Hieman yllättävähän tämä kuraattorinvaali mielestäni oli. Minulle viime keväänä myönnettiin Osakunnan ansionauha, joten työni tältä osin näytti saaneen kunniaakkaan lopun, mutta eipä sentään!

Entä sitten tulevaisuus?

Yritän tietenkin jatkaa edeltäjäieni viitoittamaa suuntaa. Osakunnan laajat piirit olisi saatava toimintaan mukaan. On väitetty, että Osakunnan johdossa olisi määrätty klikki ja jota usein arvostellaan. Näin ei kuitenkaan ole laita; jos jotain klikkejä esiintyy, niin muodostuvat ne juuri aktiivijäsenistä, joiden joukkoon kuka tahansa voi liittyä. Osakunta pyrkii tarjoamaan mahdollisimman monipuolisen toimintakentän, joten kenenkään ei tarvitsisi tuntea itseään ulkopuoliseksi.

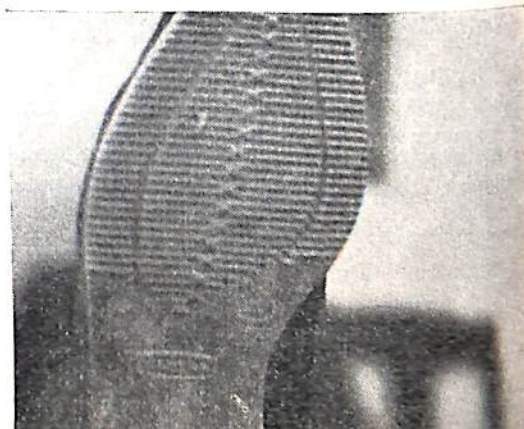

Osakuntamme emännyyttä hoitelee viehättävä ja edustava **Kirsi-Marja Kurki**. Sanoi ei vielä olevan vaikeaa, sillä emännän suuri koitos, vuosijuhla, on vasta keväällä. Päätellen osakunnan tilaisuuksissa tarjoiltujen pöydän antimien tasosta ovat pullat hyvin uunissa.

HALLITUS

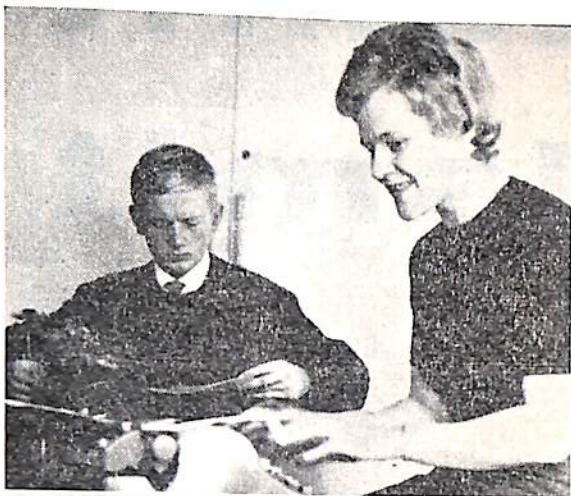
Rahakirstu on **Matti Pantion** varmassa huostassa, Osakuntatuntemuksesta kertoo viimealvinen isärnnyys; istuu hän nykyisin myös TYY:n hallituksessa.

Sihteerinä ja sinetinbartijana on **Martti Kokkola**, joka myös on hankkinut meriittä viimevuotisessa hallituksessa. Antoi kuvata itsensä vain sammakkoperspektiivistä: taattua tavaramerkkiä hänkin käyttää kävelimissään.

Isännöys on **Heikki Puhakan** vankoiissa käsissä (katso kuvaa: varakäsi nähdään selän takana). On lääkäri kuten "veljies" kuraattorikin ja on hän toiminut mm. Osakunnan hallituksessa ja TLKS:n isäntänä.

HUONE

Edellisten hallitusvastuuta jakamassa ovat lisäksi **Arja Moilanen** ja **Ilkka Tielinen**, jotka oikealla kuvasarjassa näyttävät miten se käytännössä tapahtuu, sekä **Esko Länsimies**, joka on myös toiminnanohjaaja.

Hallitus istuu joka viikko — puntaroi tärkeitä pykälä — ja tupakkia menee!

ismit

ismit

Impressionismi oli varsin vitaalinen taiteellisenä ilmaisukeinona. Omasta lyhytaikaisuudestaan huolimatta sen jälkeläiset ovat lisääntyneet ja täyttäneet maan. Par'aikaa on syntymässä jälleen jotain — mitä, sen näemme, kun odotamme.

Koko aikaa impressionismista nykypäiviin voidaan nimittää dadaismiksi, sillä jotain dadaismin ydinolemuksen kuuluva esiintyy koko modernissa taiteessa, jonka erään rungon päätepiste nähdään nyt informalismissa. Dadaismi on oikeastaan suhtautumistapa, ei taidesuunta. Se ei sinänsä luo mitään, vaan se auttaa luomaan. Kun taiteen pioneerit ovat työnsä tehneet ja heidän työnsä muuttunut yleisesti hyväksytyksi, tarvitaan dada, joka kaataa vasta luodut käsitykset — koska niitä ei enää eletä. Nykyisin, jolloin tiedot ja taidot nopeasti pystytään levittämään suurillekin ihmisjoukoille, on taiteenkin kehityksessä vauhti kiihtynyt. Uudet suunnat omaksutaan nopeasti ja usein kypsyttelämättäkin, mistä johtuen joudutaan helposti hengettömään osaamiseen — nimitettäköön sitä sitten vaikka akatemismiksi. Näin taiteilijoiden piirissä — suhde suureen yleisöön muuttuu kovin hitaasti. Moderni taide nähdään helposti vain ärsyttävänä tekijänä ja kauniina pidetään moraalista, luonnonmukaista

jne., mitkä eivät ole ensinkään kuvaamataiteiden attribuutteja. Ja yhä vielä jokin Räsäsen enkeli etsii sijaa itselleen!

Hämmästyttävää havaita, miten pitkä jänneväli modernin taiteen monilla ilmiöillä on ollut. Modernismi syntyi varsinaisesti uusimpressionistien kokeiluissa — ja mitä siitä on tullut, näemme mm. par'aikaa Ateneumissa olevassa Taideakatemian 3-vuotisnäyttelyssä, jossa informalismi on saanut vankan edustuksen — vuosi jälkeen Ars-61 näyttelyn! Tuskin informalismia pitemmälle päästäänkään samaan suuntaan, sillä voiko olla enää vapaampaa kuin vapaa. Myös kubismi oli suunta, jonka elinikä oli melkein luonnottoman pitkä. Ainakin Suomessa se lopulta muuttui kovin tyhjäksi ja pinnalliseksi, mutta sitä ennen sen vaikutus olikin ulottunut lähes kaikkeen kuvaamataiteissa. Tärkeämpää on, mitä on sanottu ja luotu sen alussa kuin lopussa.

Toisaalta abstrakti taide on itse halunnut olla mahdollisimman vähän „ärsyttävä”. Katsojan suhde siihen on enemmän löytämistä kuin etsimistä. Vanha jako hyvään ja huonoon taiteeseen menettää jossain määrin merkitystään; taiteilija on luonut näyn ja katselijan on spontaanisti löydettävä se. Ihminen on jätetty taiteen eteen yksin, mutta taidekin on yksin, puhtaampana kuin koskaan ennen.

Ossi Lindqvist,

Prof. BENGT BROMS

Tultuaan valituksi viime keväänä valtiösääntö- ja kansainvälisen oikeuden professoriksi joutui kuraattorimme Bengt Broms Yliopiston sääntöjen mukaan eroamaan kuraattorin toimestaan. Kävimme suuren työn osakunnan hyväksi tehnyttä entistä kuraattoriamme ja Käk-lehden vakituista avustajaa haastattelemassa.

Olen iloinen, että minulla oli mahdollisuus osallistua jälleen osakuntaelämään ja opiskelijoiden toimintaan. Tämä aika on lisäksi edistänyt opiskelijoiden pulmien ja asioiden ymmärtämistä työssäni-kin.

Mielestäni osakuntalaisten tulisi löytää sopiva keskitie osakuntatoiminnan ja opintojen välillä. Osakuntahan on nimenomaan tarkoitettu toimimaan miellyttävänä vapaa-ajan viettopaikkana, jona se on erittäin kehittävä ja antava. Osakunnan tulee olla vapaa akateeminen instituutio, ja tästä vapaudesta riippuu myös sen tulevaisuus; tällaiseen toimintaan on vaikea saada ketään mukaan "puolipakkolla". Tehokkainta toimintamuotoa edustavat urheilu ja pienehköt kerhot, joiden tukemiseen on syytä kiinnittää huomiota. Toisaalta nimenomaan Savo-Karjalaisen Osakunnan jäsenistön yhteenkuuluvuutta on suuresti lisännyt kotiseudun kaukaisuus maantieteellisesti katsoen.

Lappeenranta on perustettu v. 1649. Vietti aluksi vaatimatonta hiljaiseloa. Tullut tunnetuksi sotahistoriassa v. 1741 taistelusta, jonka muistomerkki on vanhan linnoituksen alueella. Itä-Suomen ollessa muusta Suomesta erillään Venäjän yhteydessä oli Lappeenranta läänin pääkaupunki. Se alkoi voimakkaammin kehittyä 1800-luvun puolivälin jälkeen, mihin paljon vaikutti Saimaan kanavan valmistuminen. Kaupunki on viimeisten sotien jälkeen kehittynyt voimakkaasti Itä-Suomen perinteiden vaalijana, sivistys- ja liike-elämän keskuksena. Teollisuutta runsaasti, varsinkin puunjalostustehtaita, kalkkitehdas, jossa Euroopan suurin avolouhos, jne. Lisäksi useita oppikouluja, opistoja ja ammattikouluja, sekä kesäyliopisto, jonka vahvemmaksi perinteiden jatkajaksi toivotaan Itä-Suomen korkeakoulua. Asukkaita on nykyisin itse kaupungissa yli 20 000, mutta läheiset teollisuusalueet mukaan lukien lähes 50 000.

Lappeenrantalaisiin on helppo tutustua varsinkin kahvila Opelassa, jota kaupungin "nuori älymystö" käyttää kokoontumispaikkanaan ja jossa varsinkin iltaisin vallitsee vilkas henkinen ja iloinen puheensorina. Kaduilla, torilla ja liikkeissä huomaa, ettei kaupungin vaakunan kuvaama villimies ole enää kuvaannollinen lappeenrantalainen, vaan ikivanha asuinpaikan merkki. Kaupungin karjalaissyntyisiin asukkaisiin on vallan helppo tutustua ulkopuolisenkin, jos vain vähänkin pitää välittömistä ihmisistä.

Kaupunkikuvaa tavallaan hallitsee vesitorni, jonka huipulla olevasta näköalakahvilasta saa parhaimman yleiskuvan. Näkyvimpänä kesäisessä Lappeenrannassa on vihreys. Puistoja on paljon ja pihilla sekä katujen varsilla on pyritty säilyttämään vanhat lehmukset koskemattomina. Vierailleva ei siis havaitse kaupunkiin tullessaan mitään kivierämaan tuntua. Luonnonläheisyyttä korostaa koko kaupunkia reunustava sininen Saimaa, jonka vihreät rantamat, viihtyi-

sät hiekkarannat ja karun kauniit saaret tarjoavat miellyttäviä vapaahetkien viettopaikkoja. Lämpiminä kesäiltoina Kasinolta ja Karhusaaresta kuuluva tanssimusiikki kutsuu illan viettoon vaikkapa rapukestien merkeissä.

Lappeenranta on vastakohtien kaupunki. Siellä on vilkkaita liikekatuja, mutta aivan vieressä saattaa löytää kapeita, hiljaisia kujia. Se jatkaa vanhoja itäsuomalaisia perinteitä, mutta pyrkii samalla kehittymään vilkkaaksi teollisuus-, liikenne- ja matkailukaupungiksi. Lappeenranta on sisämaankaupunki, mutta vilkkaiden liikenneyhteyksien johdosta siinä on jopa kansainvälistäkin tuntua, jota korostaa jatkuva turistitulva kesäisin sekä erilaiset suuret kokoukset yms. Saimaan helmenä Lappeenranta pyrkii olemaan kotoinen ja ystävällinen kaikille karjalaisen vieraanvaraisuuden periaatteiden mukaan.

Martti Julkunen.

Pistetaistelua

Ankara taistelu Sammon maljasta on jälleen alkanut! Sammon maljan saa omakseen se osakunta, joka ensin saa siihen viisi kiinnitystä. Meillä on jo niitä kolme, varsinaissuomalaisilla on kaksi ja muilla ei yhtään. Mutta nyt näyttää, että meille yritetään panna jauhot suuhun. Vallan peloittavia suunnitelmia ovat muut osakunnat laatineet voittokulkumme tyrehtyttämiseksi. Hyvän muistutuksen saimme jo, kun Pohjalaiset mursivat pesäpallossa monivuotisen hegemoniamme. Onnittelemme pesäpallovoittajiamme. Viel' uusi päivä.

Yleisurheilukilpailuissa Asko Ruuskanen otti osaa peräti kahdeksaan lajiin ja voitti niistä puolet. Kaikki lukijat tietysti muistavat, että Asko jokin aika sitten voitti pohjoismaiden akatemisen mestaruuden kolmiloikassa!

Näyttää siltä, että meillä on tämän kauden aikana eniten harmia Pohjalaisista ja Varsinaissuomalaisista. Viime talven pahin vastustajamme SHO on tällä hetkellä viimeisenä pistetaulukossa, joka on seuraavanlainen: TVO 34, SKO 30, TPO 26 ja SHO 21 pistettä.

Nyt siis tarvitsemme kaikki mahdolliset voimat kilpaan mukaan. Ei Sinun tarvitse olla mikään "hirmu tekijä". Pääasia on, että tulet mukaan tähän tosi mukavaan leikkiin. Jäljellä ovat vielä seuraavat lajit: koripallo, uinti, lentopallo, hiihto ja maastojuoksu. Tarkkaile ilmoituksia ylioppilaslehdessä. **Tytöt**, ottaa yhteyttä c. Liisa Salmeen urheiluasioissa. Allekirjoittanut poikien urheiluchjaaja on varmimmin tavattavissa osakunnan teemioissa!

Arvo Ovaskainen.

ELNA PELKONEN

Kahden joen taru

Kirjailija Elna Pelkonen, joka itse on kasvanut Laatokan Karjalassa ja läheisesti joutunut ottamaan osaa kotiseutunsa kohtaloihin, on kirjoittanut monia kaunokirjallisia ja historiallisia kuvauksia, elämäkertoja ja pitäjänhistorioita. Hänen teoksissaan elää kaunis ja musikaalinen suomen kieli, mistä seuraavassa näyte teoksesta "Karjalan meren äärellä".

Kaksi vuotta on Feodor Hosaina katsellut Nokan Marinaa, lautamiehen tyttärtä Salmin Tulemalla. On muutaman harvan kerran tanssittanutkin neitsyikäistä, mutta koskaan ei ole puhunut mitään tytön kanssa. Herran äidin kuolinpäivän vigiliassa hän tavoitteli Marinaa näköpiiriinsä, mutta tyttö ei ollut kirkossa. Muusta sukukunnastaan jälkeen jättäytyneenä Feodor Hosaina katseli kirkon mäeltä läheiseen Riionniemeen päin aprikoiden, mennäkö niemeen, Misa Nokkaan, tytön kotiin.

Elokuinen ilta hämärsi jo. Silloin nuori mies näkikin Marinan kulkevan joenrantaan kohti läheistä tsasounaa. Feodor antoi hänen mennä rauhassa sisälle, ennen kuin itse meni pyhäkköön. Marina sytytti kynttilän pannen sen Maariaisen kuvan eteen. Sitten hän risti silmänsä,

polvistui ja rukoili. Feodor katseli häntä ovelta ymmärtäväisesti ja suojelevasti.

Painettuaan pyhäkön oven kiinni Feodor otti Marinaa kädestä ja he kulkivat jokivartta kauas ohi Riionniemen, ohi Dolgosen koskenkin. Marinan piti nyt kertoa syy tsasounassa käyntiinsä. Syy ei ihmeellinen ollutkaan, oli vain kova hammassärky. Riionniemen tsasounassahan kaikki salmilaiset kävivät rukoilemassa apua hammassärkyynsä. Feodor istutti tytön kivelle ja istuutui itse vieheen hieromaan Marinan kipeätä poskea. Kuten aikaisemminkin hän nytkin tunsii, että tuossa hänelle rakkaassa olennossa oli vastaanhangoitteleva mieli. Hammassäryn lientyessä ja tytön puolikiukkuisena itkeskellessä äskeitä yllätystä kysyi Feodor, tunsiko Marina kahden joen tarun. Ei sanonut tyttö tuntevansa, vaikka tunsikin, ja niin nuorukainen kertoi vanhan kansantarinan ohivirtaavasta Tulemajoesta ja oman kylänsä Miinalanjoesta:

"Ei ollut muinoin Salmissa vuolaita virtoja, ei kaunista Miinalanjokea, ei Tulemankaan kymä. Vain Kirkkojoki ja Uuksunjoki lienevät olleet olemassa. Kaukana pohjoisessa, rajan takana, Tulema-

järven vierekkäisissä poukamissa vedet toisillensa aina haastelivat. Ne olivat kuulleet sellaistaakin, että etäällä Suven maissa oli vieläkin suurempi ja kauniimpi järvi kuin heidän oma Tulomansa. Lähdetään halkomaan metsiä ja maita, lähdetään katsomaan Karjalan kuuluisaa merta, ne puhelivat. Poukamien vedet uursivat uomiansa kohti etelää. Päivät avattiin tietä, yöt levättiin, matka joutui ja määränpää läheni. Uupui kerran toinen joki: kauemmin piti sen levätä. Idänpuoleinen kymi kaarteli sillä aikaa kallioita, polveili sinne ja tänne, mutta säilytti aina suunnan suureen mereen. Kun toinen joki heräsi, näki se toverinsa virranneen jo kauas ja sille tuli kiire tavoittaa tämä. Ei se ehtinyt kiertämään kallioita, vaan ryntäsi suoraan eteenpäin ja tavoitti matkaystävänsä juuri, kun tämä lähestyi Laatokkaa. Yhtaikaa niiden vedet vierekkäisinä virtoina kohisivat kaipaamaansa mereen. Itäisempi joki oli kaunis, rauhallinen Miinalanjoki, jonka vesi poreili matkallaan vain muutamassa pienessä koskessa. Tulemajoki puhkoi kallioita vastaan ryntäillessään uomakseen suuren ja pienen Jukakosken, Dologosenkosken, Tulemankosken ja muita pienempiä koskia".

Sitten Feodor sanoi, ettei Marina enää seuraavana kesänä saisi kuunnella Tule-

majoen koskien kohinaa. Ennen seuraavaa suvea hänestä tulisi hiljaisen joen emäntä.

"Olet nyt sellainen kuin Tulemajoki koskinensa, mutta pian muutut hiljaiseksi kuin Miinalanjoki. Saat, joen, joki on sinun".

Pyhäkeskenä, loppiais- ja pääsiäispaaston välisenä aikana hoidettiin ortodoksisessa Karjalassa kaikki yksityisluontoiset perheasiat, ennen muita rakkausasiat. Silloin pojat ajelivat sulhaisissa, ja tytöt — tuskin viittätoista täyttäneet — odottelivat jo jännittyneinä mieluisten nuorukaisten yöllisiä kosioissa käyntejä. Pyhäkeskenä oli joka kylässä sunnuntai-iltaisin tansseja ja väliin vielä viikollakin. Tällaisissa illatsuissa ourusivat keskinäiset lemmensuhteet, niissä tunnusteltiin maaperää: kosittiin myöhemmin, ellei poika vienyt tyttöä jo suoraan päätä tansseista kotiinsa. Näin mutkattomalla tavalla solmitu liitto olikin ikivanha karjalainen liitto, yhtä virallinen kuin kolmiviikkoisen julkikihlonnan jälkeen kirkossa vihityn parin. Hypyllämeno avioon ilman juhlallisia toimituksia oli köyhän kansan keskuudessa aivan yleinen. Isommissa taloissa vanhemmat kuitenkin toivoivat, että saisivat naittaa tyttäret puhemiehen kihlatarjontaa seuraavien juhlatapojen mukaisesti.

Kun minulle tarjottiin tilaisuus kirjoittaa savo-karjalaisten äänenkannattajaan, välähti mielessäni eräs vanha teema, joka aikoinaan ollessani vielä aktiivisesti mukana muinaisen kerhon riveissä jäi keskeneräiseksi — oikeastaan käsittelemättä. Niinä aikoina jolloin lopettelin opintojani, ajatus osakuntien perustamisesta oli vasta idulla, mutta sitä enemmän taitettiin peistä maakunnallisuudesta ja maakuntakerhojen tarpeellisuudesta yleensä. Osakuntien tultua sittemmin perustetuiksi ja niiden osoittauduttua elinvoimaisiksi tämä vanha kiistakysymys on näköjään haudattu hiljaisesti, joten — keveät mullat.

VILJO LAITINEN

Tradition vaaroista

Sensijaan käsite maakunnallisuus on alati käsillä oleva teema, josta voisi alustaa keskustelun; osakunnathan on jo käytäntö tehnyt tarpeellisiksi, ideologinen temmellys niiden puolesta tai niitä vastaan on tuulen huiptomista. Mutta sopii kysyä, millaisia tarkoituksia varten osakunnat ovat ryhmittyneet juuri maakunnallisella pohjalla?

Tietysti luontevin vastaus moiseen on, että osakuntien maakunnallisen luonteen määrää traditio. Osakunnat on valettu valmiiseen kaavaan, ja muutos kerhosta osakunnaksi aiheutti varsin vähän vaihua. nimi, muutamia uusia virkoja, suurempi budjetti ja jotain muuta.

Traditiolla on kuitenkin sellainen ominaisuus, että sitä tavallisesti pidetään yllä tarkemmin vaivautumatta tutkimaan sen alkuperää, tarkoitusta. Sanalla sanoen: osakunnat syntyivät tännekin sellaiselle maakuntakerhojen pohjalle, että osakuntien perustajista vain harvoilla lienee todellista käsitystä siitä, millaiset ovat osakuntien syvimmat juuret jossain maakuntakerhojen syntymäisemissä.

Tarkoitukseni ei ole lainkaan ryhtyä selaamaan maakuntakerhojen historiaa; siinä ei olisi mitään mieltä. Mutta pitäytykseni itse pääasiaan kysyn, onko niin itsestään selvää, että osakuntien on toimittava nimenomaan maakunnallisella pohjalla? Tämä kysymys olisi oikeutettu jo siitä syystä, että siitä keskustellessa voitaisiin tuulettaa niitä homeisia käsityksiä, mitä maakunnallisuudesta ja osakunnista yleensä voi olla olemassa.

Voisin, jos tahtoisin saada aikaan keskustelun, ryhtyä luetteloimaan ainakin niitä ilmeisiä haittoja, joita osakuntien ryhmittymisestä maakuntien ympärille on olemassa. Tasapuolisuuden vuoksi olisi silloin myös luetteltava niitä ilmeisiä etuja, joita vuorostaan ryhmittelystä seuraa. Ärsyttävintä lienee kuitenkin jättää jälkimmäiset kokonaan syrjään ja moitiskella vain haittapuolia; lukijalle jää siten erinomainen tilaisuus oikoa yksipuolista luetteloani ja toisaalta hakea vastapainoksi ilmeisiä etuja.

Lueltakoon siis sellaisia näkökohtia, jotka ainakin minun mielestäni näyttäisivät vanhanaikaisilta ja kehitystä jarruttavilta piirteiltä maakunnallisissa osakunnissa. Eivätkö sellaisia olisi esimerkiksi ja ensinnä

1) se väärä itsetunto, jota osakunta saattaisi kehittää maakunta-aatteen pohjalla,

2) se edellisestä johtuva muiden maakuntien ja sieltä kotoisin olevien kielteinen arvostaminen,

3) se eristäytyminen, joka estää vapaan vuorovaikutuksen muiden osakuntien kanssa ja

4) se ajatusten ummehtuminen, jota leiriytyminen saattaa aiheuttaa.

Mielestäni edelliset näkökohdat ovat varsin huomion arvoisia silloin, jos yleensä katsottaisiin tarpeelliseksi *traditoiden* tuulettaminen. Kiirehdin kertomaan, että tuulettamisen tuloksena ei tarvitse olla mitään muutosta asioihin; itse tuulettaminen jo on omiaan antamaan ilmaa tradition siipien alle. Mutta toisaalta on esitettävä epäily: entä jos ilmeisten haittojen vastapainoksi ei löytyisikään kylliksi etuja?

Internatsionalismiin huomioita

Suomen ylioppilaslehtien toimittajat kokoontuivat syyskuun loppupuolella pitämään seminaaria Otaniemeen. Osanottajille tarjottiin paitsi hedelmällistä yhdessäoloa myös koko joukko painava-sanaisia alustuksia ja esitelmiä. **Maisteri Erkki Salonen** kiinnitti monipuolisessa ja kiinnostavassa esityksessään huomiota suomalaisen sivistyneistön huonoon kielitaitoon ja siitä johtuviin vaikeuksiin kansainvälisessä kanssakäymisessä. Hän mainitsi mm.:

Itse asiassa on hämmästyttävää, että ylioppilaat eivät pidä paremmin esillä korkeakouluissaan eivätkä omassakaan keskuudessaan sitä, että Suomen sivistyneistön aktiivinen kielitaito on lisääntyneisiin kansainvälisiin vaatimuksiin nähden yhä vielä liian heikko, epäkäytännöllinen, ja että meidän kielivalikoimamme on vanhentunut, liian kapea ja yksipuolinen. Kun kuulemme radiosta, että ruotsalainen konttorikoneagentti menee Moskovassa naimisiin venäläisen tulkkinsa kanssa, meidän tulisi kysyä, kuinka monta pätevää venäjänkielitalaista agenttia meillä olisi lähettää Neuvostoliittoon markkinoille. Entä Kiinaan ja Intiaan? Tai Välimeren ranskalaisalueelle tai arabimaailmaan? Tahii espanjan- ja portugalinkielisiin Etelä-Amerikan valtioihin? Taikka aivan lähinaapurieihin: Tanskaan, Islantiin, Norjaan ja

Tällainen pelkkä epäily on riittävä perusta, jotta voisi esittää nykyisen osakunnan jäsenille haasteen: pitäisi jälleen kerran ja aina tarpeen mukaan pyrkiä uudelleen arvioimaan osakunnan tehtävät ja sen merkitys. Onko olemassa kehtään, joka suoralta kädeltä voi ilmoittaa nykymuotoisilla osakunnilla olevan riittävästi ansioita, jotta ne tässä muodossaan voivat kehittyä ja kehittää parhaiten.

Ruotsiin. On kunniaksi ylioppilaille, että nyt on syntynyt kansainvälinen Ylioppilasklubi Suomeenkin. Sitävastoin ei ole kunniaksi maalle, jossa ruotsinkieli on pakollinen ylioppilasaine, että Pohjoismainen Ylioppilasyhdistyksemme on maannut kokonaan kuolleena koko Pohjoismaisen neuvoston elinajan. Pohjoisten naapurimaittemme kanssa me kuitenkin voisimme päästä paljon laajempaan ja syvällisempään yhteistyöhön ja vuorovaikutukseen kuin mikä on koskaan mahdollista maantieteellisesti etäisempien maiden ja kansojen kanssa.

Mutta akateemisen sivistyneistön kollektiivisella tehtävällä on toinenkin puolensa. Sehän ei yhteiskunnan sisäisessä työnjaossa saanut tehtäväkseen vain huolta osuudestamme kansainvälisessä yhteistyössä vaan myös korkeimman teoreettisen koulutuksen pystyäkseen huolehtimaan kansainvälisestä työnjaostakin, s.o. tehtävistään kansallisena sivistyneistönä, t.s. huolehtiakseen siitä, että ihmiskunnan korkeakulttuurin tuottama, systemaattinen tieto yhteiskunnassa elää, vaikuttaa ja hedelmöittää kansan oman perinteen pohjalta kehittyvää kulttuuria.

Tällä alalla on akateemista nuorisoa odottavien uudistustehtävien määrä loppumaton. Meillä on kulttuurin viivästyksiä kaikkialla: hallinnossa, koululaitoksessa, tutkimustoiminnan organisoinnissa ja suuntauksessa, eri alojen yhteistoinnissa, palkkauksessa, rakennustoinnissa, aikuiskasvatuksessa ja muiden kulttuuripalvelusten jakelussa. Meiltä suorastaan puuttuu mielikuva suomalaisen akateemisen kansalaisen ideaalituypistä, miehestä tai naisesta, joka ei olisi fakki-idiootti eikä pingoittaja eikä nousukas, vaan monipuolisesti ja taitavasti tehtävänsä valmentautunut, aikaansa seuraava ja yhteiskunnalliseen toimintaan avoimesti ja myönteisesti osallistuva, koulutettu suomalainen 1960-luvulta.

OKSALLA

... Tärkeintä on, että KÄK jälleen kukuu. Äänteleminen on tosin vaivalloista ilman ääntä, ja tuon äänen tulisi olla se sana, joka osakuntalaisten kynästä lähtee. Onhan osakunnassakin jotakin kiitettävää tai moitittavaa, joka ansaitisi tulla julki. Ja kuinka suuri onkaan maailma osakunnan ulkopuolella!

*

Heittäydy vihaiseksi nuoreksi ja kirjoita edes yksi rivi asiasta, joka ottaa aivoosi. Käk on olemassa juuri Sinua varten! Ja mikäli pelkää julkisuutta, käytä nimerkkiä: oikea nimesi pysyy taatussa tallessa toimitussihteerin lukitussa kaapissa. Toimitus lahjoittaa Sinulle myös paperin, jos ei oo...!

*

Osakunnassamme urheilijat jylläävät. Viimeisimpiä huomattavia tapauksia on Asko Ruuskasen kolmiloikkamestaruus AM-kisoissa. Hänen tuloksensa oli 15,41 mikä paransi Kari Rahkamon nimissä ollutta ennätystä kolmella sentillä. — Kiitettäköön tässä yhteydessä myös urheiluohjaajamme Arvo Ovaskaista. Hän on se Atlas, joka on kannatellut urheilutasoamme.

*

Muu vapaa toiminta Osuuskunnan piirissä näyttää kovin kituvalta. Kuuluneeko suomalaisen luonteeseen tuo takapenkillä istuminen. On siis ehkä vaivalloista, kun osakunnassa ei ole muita kuin etupenkkejä — paitsi TV:n ääressä! — Hallitus ei ole suinkaan se elin, joka pyörittää kaikkia pyöriä; vapaaehtoisuutta kaivataan. Eräs tuollainen asia, josta on "ohi" hallituksen keskusteltu, on kvartetin perustaminen. Laulajia kyllä osakunnassa on samoin kuin soittajia. Tarvi- taan vain alkajia.

*

Käk tarjoaa sivuansioita osakuntalaisille ilmoitushankinnan muodossa. Homma ei ole rasittavaa ja sitä voi tehdä loma-aikoina kotipaikkakunnallasi. Hankkimistasi ilmoituksista saat 10 %, joka ei siis ole mikään pieni loventäyttävä budjetisasi. Ilmoitushinnat ovat:

1000:— 1/16 sivu 2000:— 1/8 sivu
3500:— 1/4 „ 6000:— 1/2 „
10 000:— 1/1 sivu

Asiassa saat tarkempia ohjeita Martti Julkuselta (Yo-talo A 4) tai Voitto Kanaselta.

*

Ylioppilaiden sadonkorjuutalkoot ovat edistyneet reippaassa hengessä ja loppuneetkin jo päivänä, jolloin satoi ensilumen. Hienon urakan suorittivat ennenkaikkea Osakuntamme beaanit, joiden keskuudessa talkoohenki oli lähes sataprosenttinen. Monet kuulema innostuivat viljankorjuusta ja syksyisestä suviilmasta niin, että aikomansa yhden päivän sijaan viettivät pellolla koko viikon.

*

Osakuntakokouksessa 2. 10. päätettiin, että Käen vapaaehtoinen tilausmaksu osakuntalaisille on 300:—, mikä pyydetään suorittamaan Käen taloudenhoitajalle joko henkilökohtaisesti (Yo-talo A 4) tai Osakunnan kokouksissa ym. tilaisuuksissa.

*

Olipa kerran joulurunoilija, jolta oli loppunut inspiraatio. Ankaran ponnistelun tuloksena vihdoinkin syntyi runonen:
Mielessä tonttu,
runosuonessa monttu!

Käk toivoo osakuntalaisille parempaa inspiraatiota aina seuraavaan lentoon asti, joka tapahtuu marraskuussa. Moi!

O. L.

<p>Kulta- ja kelloasioissa suosittautuu KULTASEPPÄ N. HILTUNEN Hämeenkatu 12, puh. 23910</p>	<p>KÄSITYÖLIKE VIVI PALIN Hämeenkatu 8, puh. 17030</p>
<p>Kiinamylyn KEMIKALIO JA PAPERI Kiinamylynkatu 5, puh. 22538 Opiskelijahinnat</p>	<p>Osto- ja myyntiliike TURUN KAUPPATUPA Hämeenkatu 10, puh. 10925</p>
<p>Jalkinekorjaamo A. SINISALO Hämeenkatu 6.</p>	<p>VUOLAN HERKKU JA SIIRTOMAATAVARALIIKE Hämeenkatu 1. — Puh. 18658 Turku</p>
<p>Kulta- ja kelloalan ammattiliike KELLOLIIKE E. NURMINEN Hämeenkatu 9 b. — Puh. 23929</p>	<p>Paperikauppa — Kemikalia VÄINÖ LEHTO Hämeenkatu 1. — Turku — Puh. 25333 Veikkausasiamies</p>
<p>Kelloliike VALTANEN Turku — Hämeenkatu 1 — Puh. 11 386</p>	<p>VARATTU</p>

ILFORD ja SVO - opiskelijoillekin hyvän laadun ja palvelun käsitteeksi muodostuneet nimet. Sen tietävät kaikki, jotka valokuvaavat ja asioivat SVO:ssa. Valokuvaajien ja harrastelijoiden kantaostospaikka.

"Puhutaa savvoo"

SVO TURKU
YLIOPISTONKATU 24

Kaikenlaatuiset painatustyönne

suoritamme
kohtuullisin
hinnoin.

Teemme tarjouksia
pyydettyäessä.

LEIMUN KIRJAPAINO

Turku, Hämeenkatu 4.
Puhelin 24 208

Tarvitsemanne kirjat
saatte nyt pääliikkeestämme